

Mirno pod očmi trava veje.
V njej se tulipani zlatijo
in nihajo in tako ure bežijo.

Ivan V. Lalić (1931):

ARGONAVTI Morje nas je trpelo, zamoteno z večnostjo
v sebi; in tako smo pluli, od obrežja
do obrežja, dni, noči, leta.

Najlepšega obrežja, seveda, se nismo dotaknili.
Samo veter je nosil razcefrana vlakna
vonja ogromnih sadovnjakov na koncu sveta,

izven smeri plovbe; vendar spoznali smo
ljubezen in smrt, in nekaj malega smisla,
trda zrnca zlata v pesku spomina;

Da, tudi ponos pustolovščine, zamazan od krvi
in opran s čistimi vetrovi, pod zvezdami,
ki smo vanje nespretno vpisali svoja imena.

Na koncu smo se vrnili tja, od koder smo bili odrinili;
moštvo se je razsulo ko ogrlica; počila je
nit naše usode. Kapitana je zmečkal ladijski kljun.

Morje je ostalo ko prej. Vse je ostalo ko prej.
Ladja z razcvetenimi rebri trohni na odhodnem obrežju.
Vendar redkokdo ve za skrivnost:

ni važen konec,

velja samo pot.

Husein Tahmišćić (1931):

PLOVBA Vse kar se s prekinitvijo odlomi in gre po svoje
II smo hranili v zasedi

zavarovani z vetrovi s koprnine in z morja
v skrivnostnem smislu neurja.

In vse to je bilo teptano v zemeljskem blatu
pod zvezdami,

pod mrtvo lepoto samotnih visečih vrtov
brez vonja.

In ta krč, tako na dlani,

sanja plovba, a pot navzdol:

modrikasta vlaga in utemeljene alge.

In nato: to prisluškujoče zbiranje enega samega glasu za vse, človek, pesem, ptica?

Pravkar nam veter pod prostrano krošnjo neba zatisne oči.

Sanjali smo lesk daleč od miru, molčanja in tišine.

In dihali globoko

in v prsnem košu skrivali smer plovbe in geografijo obljubljenega sveta.

Božidar Timotijević (1932):

(vojni dnevnik)

NESLIŠNA, Sonce vstaja iz onega drugega gozda, gre čez glave
 KO SI in mesta, gre čez predmete in sence, ljubezni in nasmeha
 PRIHAJALA, in potem pade v ocean na oni drugi strani, moder in pust
 SMRT in sličen ptici s svincem na krilih. In dokler v svojem
 nebu stoji sonce, tu, se otroci igrajo ali
 jedo jabolka, ki od okusa pokajo, ki po smehu dišijo.
 Na robu, na obali tega življenja sem stal neko jutro
 in videl te neslišne reči, resnico to: nebo, otroke in
 jabolka. O, preprostost, pred tabo neham biti
 to, kar sem, to, kar živim, ker niti ena od
 teh treh reči nisem, niti ene nisem molil,
 a mnoge podobnosti so skupaj minevale, minevale,
 minevale, o, in nehavale z bitjem, ki mi pripada...
 Puščave so, tako neslišno, a jasno. Kaktusi jim
 pod grlom neba rasto in nič nas ne more otresti
 kot siva volja mnogokaterega trna.

Jovan Hristić (1933):

URBI ET Čakali so ga od zgodnjega jutra, potem pa je dozorel poldan
 ORBI in je prišel. Naznanile so ga trobente in bobni,
 otroci so se otepali v naročjih mater.

Potem so prinašali žrtve in gledal je,
 kako se dim vzdiguje kvišku, in mešal se je
 vonj lovorja z vonjem krvi v nosnicah.